

Zpravodaj

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 71. ROČNÍK

1. 7. 2022

1

Šéfredaktorčin výkřik

Milé čtenářstvo,

jen těžko se mi věří, že se opět ocitám v pozici, kdy jako šéfredaktorka píšu první úvodník do zpravodaje Loutkářské Chrudimi. Kam zmizelo těch dvanáct měsíců je mi záhadou, návrat na festival potěšením. Minulý rok jsem psala o nových vizích a změnách, letos, jako každý naivní vizionář, který uzraje po konfrontaci s praxí, si myslím pořád to stejné, ale formuluji jinak, možná přesněji s notnou dávkou umírněnosti. Jsem ráda, že redakční tým je tady se mnou prakticky ve stejném složení jako loni, protože bez nich by mi byl úvodník k ničemu. Jsou to totiž kamarádi do deště i kolegové k nezaplacení (mávám a připijím). A na loňskou otázku Ludka Richtera, jestli se dá nemoc šéfredaktorování léčit, přiznávám, že mi zatím nepomohla ani farmaka ani rituální vymítání.

Mým cílem stále zůstává nabídnout komplexní recenzování hlavního programu, zachovat prostor pro výkřikové glosy i autorskou tvorbu. Nebudou chybět ani reflexe seminářů a rozhovory se zajímavými osobnostmi, kterými se festivalová Chrudim

jen hemží. Zároveň jsem vyslyšela zapálené požadavky mladých čtenářů a spolu s Michalem Drtinou jsme donutili přizvat Kateřinu Molčíkovou přestat psát špatné „pretexty“ a věnovat se dětské rubrice. Letošní zpravodaj také odkazujeme Josefu Skupovi a jeho odkazu v loutkovém divadle, jak předznamenává ilustrovaná podobizna otce Spejbla a Hurvínka, za kterou děkuji porotkyni a režisérce Johaně Bártové.

Stejně jako loni platí, že redakční okno je otevřené. Vaším podnětům, nápadům, tvůrčím popudům i kritice. Přijďte nás pozdravit, rozptýlení od klávesnice je vždycky vítané a občerstvení bývá dostatek, nebo mi napište na: ema.slechtova@loutkar.eu.

Tak na 71.

Vaše staronová,
Ema Šlechtová

Medailonky redakce

Kariérní působení **Emy Šlechtové** se od minulého roku příliš nezměnilo. Stále proplová akademickým prostředím, edituje Loutkář – online, recenzuje do periodik i na festivalech, věnuje se kulturnímu PR a dramaturgii. Možná víc chodí na koncerty než do divadla a taky si letos poprvé vyzkoušela sedět v porotě na amatérské postupové přehlídce. A i když se na první pohled zdá, že je vše při starém, na letošní Chrudim jede s novými cíli. Chce být lepší šéfredaktorkou. Pro svoje kolegy být více organizovanou oporou, méně psát (zní to absurdně, ale šéfredaktor má důležitější povinnosti), poučit se z loňských chyb a více poslouchat zpětnou vazbu festivalového dění. Takže až jí uvidíte cachtat si nohy v potůčku nebo se mračit v hledišti, vězte, že to dělá úplně jinak, než loni.

Eliška Raiterová, divadelní kritička, teoretička i praktička (spoluzakladatelka a členka skupiny Akolektiv Helmut), je na Chrudimi v redakci letos podruhé. Jako redaktorka by si přála být oproti loňskému roku ve svém psaní vtipnější, poutavější, moudřejší, uvědomělejší, odvážnější, srozumitelnější, velkorysejší, laskavější, citlivější, pozornější, otevřenější, sebejistější, a přitom pokornější, střizlivější a stále pochybující... člověk je příliš nedokonalá bytost. A taky si letos vezme brýle na dálku, aby na vás, děti, lépe viděla. Muhehe. Jinak je Eliška doktorandkou na brněnské Katedře divadelních studií Masarykovy univerzity, publikuje v časopise Svět a divadlo, Divadelních novinách a na blogu Podhoubí a působí jako redaktorka v časopise

Theatralia, revue současného myšlení o divadelní kultuře.

Tomáš Blatný se po loňském roce vrací do redakce jen na poloviční dobu, ale od neděle se plánuje činit o to víc. Jelikož je o krok blíže k dokončení magisterského studia divadelní vědy než loni, rád by reflektoval poučeněji, zachoval si pokoru vůči tvůrcům a otevřenou mysl vůči tvarům, se kterými přicházejí, a také by si festival s radostí užil. Alespoň tak skvěle jako loni. A jako příští rok.

Sarah Slavičková bude letos v chrudimské redakci sice poprvé, loutkové divadlo jí ale není cizí, naopak s ním tráví téměř každý den kvůli časopisu Loutkář, jehož je interní redaktorkou a tajemnicí. Stejně tak jí nejsou cizí členové redakce, kteří jsou (snad) dobrými dlouholetými kamarády a spolužáky z DAMU. Společně mají za sebou několik pracovních (i velmi nepracovních) projektů a akcí a nepochybuje o tom, že i tahle spolupráce skončí vítězstvím. Redakci se chystá nasdílet svou pozitivní auru, entuziasmus a humor a třeba i jiný vhled na divadlo, protože nyní studuje filmovou režii na FAMU a píchá ryby v rybárně.

Alexandra Ratajová se vrací na Chrudim podruhé a těší se ještě více než loni. Na loutky, na alkohol, na zbytek redakce, na zapálené diskuze v redakci, na únavu z diskuzí v redakci. Psaní se stále věnuje, především pro Loutkář – online a vlastní tvorbu, kterou stále spatřilo jen několik málo vybraných

jedinců. Také se díky loňské Chrudimi seznámila se souborem KHWOSHCH (inscenace Dinopera), čímž zamířila do bouřlivých vod produkce a neexistujícího odpočinku od cinkajících telefonů. Jako redaktorka by byla ráda klidnější i energičtější, méně soudící výtvarný vizuál inscenací (alespoň v papírové formě, v hlavě si hodlá udržet dostatek cynismu) a přesnější ve svém vyjadřování, které jí někdy v únavě dává zabrat.

Michal Zahálka byl již v útlém dětství stížen rodovou kletbou (jeho praděd Petr Zahálka založil ve dvacátých letech ve východočeských Smřicích loutkové divadlo, jež funguje dodnes), a tak prošel několika stupni divadelního vzdělání a nakonec vystudoval divadelní vědu na FF UK. Pracoval jako divadelní recenzent (vedle odborného tisku především v Hospodářských novinách), jako agent v agentuře Aura-Pont, jako dramaturg v Městských divadlech pražských. Je dramaturgem Mezinárodního festivalu Divadlo Plzeň, odborným redaktorem edičního oddělení Institutu umění – Divadelního ústavu, pedagogem DAMU, doktorandem Ústavu translatologie FF UK a častým členem lektorských sborů na přehlídkách amatérského divadla. Zároveň působí na volné noze jakožto překladatel z angličtiny a francouzštiny (divadelních her ze současnosti i dávné minulosti, ale i odborné literatury a příležitostně i prózy, komiksů, poezie a písňových textů) a jako jazykový redaktor, nejčastěji pro nakladatelství Argo. Přes

výše řečené se pokládá (právem) za v zásadě lenivého člověka, rád pije červené víno a kouřovou whisky a s oblibou střídá premiérové večírky s výšlapy v přírodě. V Chrudimi by letos zmíněné lenivosti rád dostál důsledněji – ale moc si v tom ohledu nevěří.

Kateřina Molčíková přijela na Chrudim po dalším roce svého působení na VOŠ pedagogické, kde ještě ani nestačila rozdat všechny zápočty za strukturovaná dramata, a už se žene do festivalového maratonu. Loutky nekriticky a vášnivě miluje. Dlouhá léta se toulala světem s kočovným divadlem Cirkus Žebřík a kapelou Herky. Od totemových loutek letos přesunula svoji pozornost ke kameňům, s nimiž bůh ví proč rozmlouvá a jezdí s nimi po divadelních festivalech. Podařilo se jí nadchnout pro naslouchání kameňům i festivalové diváky, takže začala sbírat, co kdo zaslechl. V redakci si letos vzala na starost dětskou rubriku. Nesnáší, když je všeho moc a moc. Chce toho vidět méně, psát více. Chce chodit dřív spát, ale ví, že se jí to nepovede. A zároveň bude dělat VOKO v semináři Víta Bruknera.

Barbora Molčíková bývala něco jako „to festivalové dítě“, které matky berou sebou a všude pobíhají. Od útlého dětství se tak pohybuje v prostředí loutkového divadla. Loutkářské řemeslo ji fascinuje již řadu let. Do redakce a na festival se dostává poprvé, ale momentálně studuje na UP obor Divadelní a filmová studia. Na festivalu se těší na setkávání, divadla, reflexe a společně strávený čas. Doufá, že se jí podaří zbavit se úzkosti začátečníka a dokáže si užívat psaní. Chtěla by být vnímavá a otevřená divadelním tvarům a tvůrčím procesům.

(Ne)radostný zážitek

GLOSA

Brněnská Radost stála řadu let úplně stranou kontextu dění v českém divadle pro dětského diváka, existovala jaksi sama pro sebe. Od nedávného nástupu ředitele Pavla Hubičky a jeho týmu dochází k chvályhodnému posunu, o divadle začíná být slyšet, z polské Toruně si za svého Hamleta on the Road přivezlo festivalovou hlavní cenu, na repertoáru najdeme například výrazný text francouzského dramatika Joëla Pommerata Pinocchio... a tak vůbec to všechno vypadá slibně a sympaticky. Proto je trochu škoda, že se na Chrudimi soubor uvedl právě Svěrákovými operkami. Ne že by to byla vyslovená ostuda, to určitě ne, ale mám za to, že navzdory obecné oblibě se jedná o materiál pro divadlo (nadto pro ambiciózní divadlo) zcela nevhodný. Přínos Zdeňka Svěráka pro českou kulturu je nezměrný, ale operky nepatří ani zdaleka mezi jeho vrcholná díla, rýmy v nich jdou často pod jeho obvyklou úroveň – a co hlavně, texty nejsou vůbec dramaticky nosné, divadlo vlastně nepotřebují, protože se v nich úplně všechno zazpívá a pokud je to důležité, tak se to zazpívá desetkrát. Uhlířovy melodie sice občas nepostrádají nápad a citují různá operní či muzikálová klíše, jenže třeba konkrétně muzikálové dramaturgii se hříčky oblíbené dvojice vzpírají. Nadaní brněnští herci tím pádem musejí především ilustrovat to, co zazní. Inscenátoři v čele s režisérem Jiřím Hajdylou, známým například z kladenského Lampionu a nastupujícím šéfem brněnské Polárky, sice našli pro každou operku jiný výtvarný kód, takže se to neokouká úplně zoufale brzy, ale stejně jsem se neubráníl dojmu, že by si zasloužili mnohem lepší materiál.

Různě stylizované operky v inscenaci spojuje rámec z malířského ateliéru, v němž se herci pohybují, aniž by bylo tak docela jasné, v jakých rolích mají v téhle metarovině být – a několikrát se zmíní Vlasta, která by mohla přijít a zlobit se. Až z anotace na webu divadla jsem teď zjistil, že se tím myslí zcela konkrétní Vlasta, ilustrátorka Vlasta Baránková; přiznám se, že když jméno Vlasta padlo (ještě bez určení rodu) poprvé, myslel jsem, že se postavy obávají příchodu rozzlobeného Vlastimila Pešky. Bez vědomí toho, že se ocitáme v ateliéru ilustrátorky Svěrákových pohádek, se jedná o rámec pramálo funkční.

Těším se zcela upřímně, až z nové Radosti uvidím něco dalšího, úplně přesvědčivé první setkání teď ale neproběhlo.

Michal Zahálka

Asi se stal loutkářský zázrak

ROZHOVOR S MICHALEM DRTINOU

Po dvou letech covidových omezení se konečně diváci vrací na Loutkářskou Chrudim v běžném režimu fungování. Co předehlé dva netypické ročníky festivalu daly? Vrací se LCH do svého normálního chodu s novým elánem?

Především přesvědčení, že se nemá nic vzdávat předem. Stále jsem všem tvrdil, že Chrudim bude, a stalo se. První rok koronavirové krize dokonce bez jakýchkoliv omezení, druhý rok jsme museli dodržovat omezení 70% kapacity sálů, ale kromě toho jsme nemuseli dělat žádné programové ústupky. Chrudim se konala ve struktuře, kterou držíme již mnoho let, semináře, hlavní program, open a doprovodný program. Jediný problém byl s krajskými přehlídkami, tam už se omezení podepsala poměrně dost. Soubory se nemohly scházet, různá omezení posouvala termíny přehlídek, některé se musely rušit, některé byly pouze on-line. Musím poděkovat všem pořadatelům krajských přehlídek, protože všichni dělali, co mohli, aby přehlídku uskutečnili, a vydrželi to dva roky. A poděkování patří také souborům, které navzdory všemu inscenace připravily a přihlásily se do výběru. Mohl tak být připraven hlavní program, jehož kvalita v žádném případě neutrpěla. Zpětně nechápu, jak se nám v loňském roce podařilo vše připravit. Domluvit program, vytisknout programovou brožuru, plakáty a přichystat techniku, když se poslední krajské přehlídky konaly první týden v červnu. Asi se stal loutkářský zázrak. Co se týká elánu. Já nevím, ty, s kterými nejúžeji spolupracuji, elán nikdy neopustil. Do normálu se vrací příprava Chrudimi, průběh jako takový byl, kromě zmíněného loňského omezení, vždycky normální.

Během roku se účastníš mnohých krajských amatérských přehlídek. Máš pocit, že se kvůli nucenému odpočinku a ztížení podmínek pro zkoušení změnil přístup amatérských loutkářů k tvorbě? Na co se letošní účastníci můžou v hlavním programu těšit?

Domnívám se, že přístup amatérských loutkářů se nezměnil. Pouze si v minulých letech soubory našly cestu, jak zkoušet, nejlépe v jednom nebo v malém obsazení, a neporušit žádná omezení. Kdo má potřebu tvořit, cestu si vždycky najde. V letošním hlavním programu bude patnáct inscenací. Většina z nich vznikla na základě vlastní dramatizace knižních předloh nebo klasické pohádky, ty zbylé jsou původními náměty členů souborů. Zajímavé se posunulo věkové určení inscenací. Pro malé děti jich je pouze třetina, ostatní jsou pro starší děti, tři inscenace pro adolescenty. Těšit se můžete na klasické pohádky, příběhy o ekologii a konzumní společnosti, dokumentární drama i příběh vzniklý na základě orální historie.

Málokdo si dokáže představit, kolik práce a času tě příprava festivalu stojí. Co ti obecně v životě pomáhá překonávat stresové vypjatá období? Co tě motivuje?

Nejvíce mne nabíjí setkávání s nadšenými lidmi. A když se těší na Chrudim, tak mám ohromnou radost. Vlastně úplně nej je, když potkáš nějaká děcka, která ti začnou vyprávět, že si už nedovedou představit začátek prázdnin bez Chrudimi. Dostala se jim pod kůži a s ní i loutkové divadlo. Tak to mne nabíjí, protože bude komu předat štafetu. Ale jinak ze stresu se musím vyhodit. Výlet kamkoliv, a co nejméně lidí, a na konci dobré malé pivko. Už se těším, poslední měsíce na výlety nezbyl čas.

Na co se letos ty osobně nejvíce těšíš? Máš nějaké programové favority?

Klasická otázka a moje klasická odpověď. Mám, ale neřeknu. Uvidíte a svoje favority najdete.

Kdybys měl jedním slovem vystihnout, co nás na letošním 71. ročníku čeká, jaké slovo by to bylo a proč?

Nadšení. Z toho, že jsme se po roce v Chrudimi opět sešli a společně si užijeme krásný a příjemný festival plný dobrého loutkového divadla a diskuzí o něm.

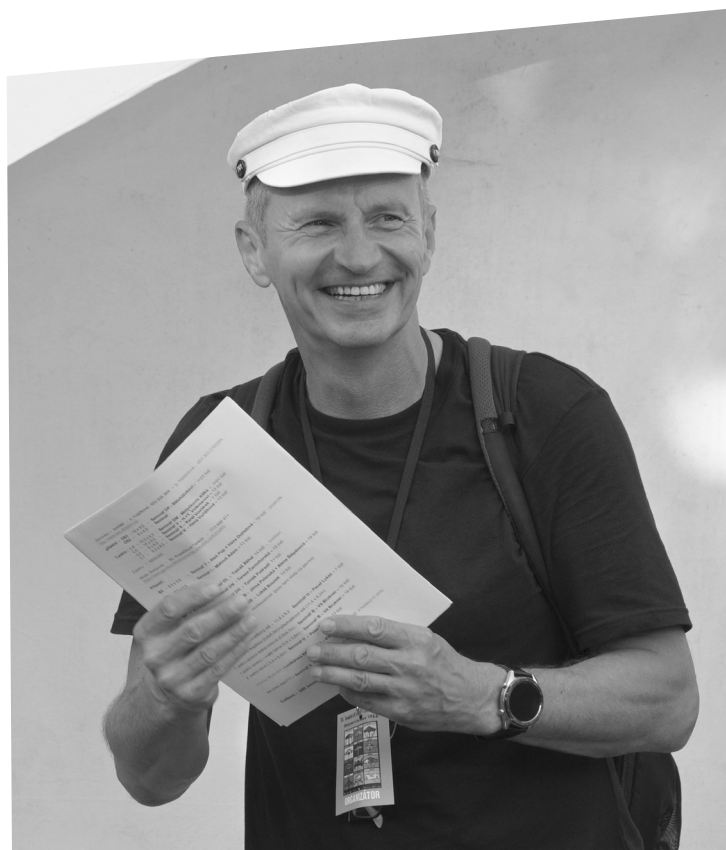
Letošní ročník je mimo jiné zasvěcen výročí narození Josefa Skupy? Jaký máš k této osobnosti loutkového divadla vztah a čím tě třeba inspiruje?

On to byl vlastně takový nadšenec. Amatér, který se zasloužil o profesionalizaci českého loutkového divadla, o jeho popularitu ve světě, a to cestou hledání, zkoušení. Vdechl život loutkovým postavám, které dokázaly přilákat nejenom malé, ale i dospělé diváky a uměl skrze ně říkat i velmi kritické věci. Tím může být inspirativní a nejenom pro mě.

Všem porotcům jsem položila otázku, co považují za nezbytné pro vynášení spravedlivého soudu. Jaký máš vztah k porotcování a co ho podle tebe dělá spravedlivým?

Tak to opravdu není jednoduchá otázka. To je přímo celý komplex, který svojí rychlou odpovědí teď velmi zjednoduším. K porotování, a obecně ke kritice, mám vztah pozitivní, neberu to jako vynášení mouder, ale jako reflexi, která pomáhá autorovi i jinému vnímání díla. Ale vždycky je to vyjádření subjektivního názoru porotce či kritika. Vyjádření na základě jeho zkušeností, širších kontextů a pravidel, s kterými se snaží dílo porovnávat. Důležité je, aby šlo ze strany porotce o co nejpoctivější, věcné a nezaújaté porovnávání. Pokud takové bude, bude i svým způsobem spravedlivé.

Ema Šlechtová

Seznamte se s letošní porotou

Čemu se věnují v kontextu loutkového divadla a co považují za důležité pro vynášení spravedlivého soudu?

Nina Malíková

Loutkovému divadlu se věnuji už několik desetiletí. Původním povoláním jsem byla dramaturgyně činoherního divadla a spolupracovala jsem s divadly v Hradci Králové a později v Praze v Libni, ale pak si mne loutkové divadlo našlo. Působila jsem a dosud působím jako pedagožka na loutkářské katedře DAMU (dnes

KALD), byla jsem redaktorka a šéfredaktorka časopisu Loutkář, dramaturgyně Divadla Lampion, kurátorkou několika loutkářských výstav a editorkou publikací Divadelního ústavu i Muzea loutkářských kultur v Chrudimi. Léta sleduji profesionální i amatérské loutkové divadlo u nás i v zahraničí. A tenhle zájem u mě kupodivu stále trvá.

Vynášet jakýkoli soud (pokud nejde jen o kuloární klábosení) není nijak snadné. Je potřeba se oprostit od osobních zálib a preferencí a pokusit se o co nejobjektivnější a pokud možno co nejinformovanější pohled. Velmi snadno se to říká, ještě hůře realizuje. Asi tím nejpodstatnějším je pro mě při vynášení soudů tolerance a pochopení pro záměr tvůrců a schopnost svůj názor přehledně a se vším možným taktem sdělit. Je-li to spravedlivý soud většinou potvrdí publikum a historie.

Luděk Richter

Zajímá mě divadlo loutkové, netradiční (či chcete-li alternativní), divadlo hrané dětmi, divadlo pro děti a mládež..., a tak pravidelně jezdím na jejich přehlídky (na Chrudim od roku 1961, pravidelně od sedmdesátých let) – tam všude se loutky vyskytují. Občas tam i porotuji. Předsedám Společenství pro pěstování divadla pro děti a mládež Dobré

divadlo dětem a už devětadvacátý rok vydávám jeho čtvrtletník Divadlo pro děti, kde se loutkami hojně zabýváme. Občas píšu i do jiných časopisů. Napsal jsem čtrnáct publikací o divadle – i o loutkovém. A píšu dál. Píšu scénáře, vymýšlím a vyrábím scénografii, režírui, hraji, nakládám, vozím, vykládám, stavím a bourám... ve vlastní Divadelní společnosti Kejkliř – téměř vždy v tom nějak figurují loutky. Čtu, vždycky tak trochu s podprahovou otázkou, zda by z toho nemohlo být dobré divadlo (nejlépe loutkové) a chodím do divadla. Vedu různé semináře – ten dramaturgický, alias autorsko-dramatizátorský na Chrudimi už od roku 1990. Tak. Tomu se věnuji. nepovažuji se za soudce. Snažím se o odbornou analýzu toho, co jsem viděl. Nejdůležitější mi připadá rozpoznat souvislosti a součinnost všeho, co inscenace nabídne (od textu přes scénografii, hudbu až po herecký či loutkoherecký pohybový a mluvní projev), pochopit z toho, o co jí jde, a klást si otázky proč jak se jí to daří či nedaří. A pak se to pokouším otevřeně, ale přátelsky sdělit ve víře, že tím společně poznáváme, jak dělat divadlo ještě líp.

Daniela Jirmanová

Divadelní dramaturgyně. Vystudovala Katedru divadelní vědy FF UK, od roku 2002 žije v Ostravě. Pracovala jako dramaturg v Divadelní společnosti Petra Bezruče – divadle zaměřeném primárně na náctileté publikum, poté v Divadle loutek Ostrava, kde byla i dramaturgem dvou ročníků (bienále) mezinárodního loutkářského festivalu Spectaculo Interesse (2017, 2019). V současné době působí jako vedoucí Ateliéru pro divadelní vzdělávání při Národním divadle moravskoslezském a externě spolupracuje na dramaturgickém výběru zahraničních titulů pro mezinárodní festival loutkového a alternativního divadla Skupova Plzeň. Pro vynášení spravedlivého soudu je důležité čisté/nezaujaté oko. Ochota naslouchat. Schopnost povznést se nad vlastní mindráky, protože ty leckdy dokážou znemožnit splnění dvou předchozích podmínek.

Irena Marečková

Scénografka, výtvarnice, dříve vyučující VŠ, nyní SŠ. Specializace především na loutkové a alternativní divadlo, v minulosti i na jiné žánry, například operu, činohru a pohybové divadlo ve spolupráci s profesionálními soubory doma i v zahraničí. V posledních letech se současně věnuji amatérskému a studentskému divadlu a příležitostně workshopům z oblasti výtvarného scénování a souvisejících dovedností. V divadelních dílech hledám hlavně čitelnou myšlenku příběhu. Tedy co, proč, komu a jak se tvůrci chystají divákům předat. Důležitá je pro mě přenášovaná emoce od jeviště k hledišti a obráceně. A samozřejmě vizuální stránka inscenace s adekvátními prostředky pro každý specifický inscenační záměr.

točně workshopům z oblasti výtvarného scénování a souvisejících dovedností. V divadelních dílech hledám hlavně čitelnou myšlenku příběhu. Tedy co, proč, komu a jak se tvůrci chystají divákům předat. Důležitá je pro mě přenášovaná emoce od jeviště k hledišti a obráceně. A samozřejmě vizuální stránka inscenace s adekvátními prostředky pro každý specifický inscenační záměr.

Johana Bártová

Studuji na magisterském programu KALD DAMU. Jsem zakládajícím členem divadelní skupiny FRAS a uskupení Divadla Introvertů. Nejvíce se věnuji loutkovému a objektovému divadlu, které většinou tvoříme v tandemu se scénografem Jakubem Šulíkem. Krom režie a dramaturgie, které se věnuji ve škole i mimo

ni, se také zajímám o fotografii a grafiku, které jsem studovala na střední škole SPŠG Hellichova.

Co je důležité pro vynášení spravedlivého soudu? Na tuhle otázku je těžká odpověď. Určitě nezaujatá mysl a zde podle mě platí také rčení víc hlav víc ví. Divadlo má mnoho podob a každý z nás tihne k jiné. Proto je mi důležité mít na paměti, že co se týče divadla, je dobré kritiku brát, ale ne fatálně.

Zdeněk Dočekal

Hudebník, pianista, korepetitor. Během studií na Konzervatoři Jaroslava Ježka začal spolupracovat s pražskými i mimopražskými divadelními soubory, v kde se realizuje jako autor scénické hudby nebo muzikant. Mezi ně patří D21, Geisslers Hofcomedi-anten, Studio Ypsilon, Cabaret Calambour, Švandovo divadlo,

BodyVoiceBand, Městské divadlo Mladá Boleslav, Divadlo A. Dvořáka Příbram, Komorní činohra a divadelní spolek Kašpar. Rovněž působí jako pianista v autorské kapele Bizarre band.

zdroj Divadlo v Celetné

Bilbova cesta strastiplná

GLOSA

Tituly velkých děl a románů v názvech inscenací mě vždycky trochu vyděsí. Ambice pracovat s románovou předlohou v padesáti minutách možná ještě víc, obzvlášť nejde-li čistě o inspiraci, ale spíše adaptaci díla. Hobit Divadla Bajka z Českého Těšína mé strachy příliš neutěšil. Příběh Bilba Pytlíka se ztrácí ve zmeti replik, hekticky převyprávěném příběhu, množství výpravy neskładně vecpané do prostoru a nahodilých voice-overů vyprávějících části příběhu, které i přes množství dialogů nejsou vyřčeny na scéně. Navíc celková dramaturgie inscenace prezentuje Bilba spíš jako nahodilého spolučlena výpravy, který sem tam pomůže vyřešit zapeklitou situaci, ale vše v podstatě zachraňuje čaroděj Gandalf. Tedy princip člověka, který dokáže překonat sám sebe a objevit v sobě odvahu, se zde trochu ztrácí a inscenace po tomto tématu povrchně sklouzne. Zároveň v kusu chybí zápleтка s prstenem, čímž se například situace s Glumem a další Bilbovy hrdinné činy stávají poněkud bezvýznamnými. Navíc po výtvarné stránce inscenace pracuje s poměrně lacinými ilustrativními manekýny, marionetami a neadekvátním barevným nasvícením, které shazuje většinu potenciálně pohádkově tajemných scén. Inscenace se tak stává příběhem náhodného hobita, který by mohl být jakýmkoliv jiným hobitem, než Tolkienovým Bilbem.

Alexandra Ratajová

Zadax to nebude, kašpárkové

GLOSA

Sotva včera večer zahájilo Divadlo Bajka z Českého Těšína své představení Hobit podle J. R. R. Tolkiena, připomněli se hned úvodem festivalu zcela oprávněně a bez okolků festivaloví diváci číslo jedna. Když manekýnový Gandalf podotýkal směrem k loutkovým trpaslíkům, že pro ně sháněl čtrnáctého člena výpravy, aby jich nebylo smolných třináct, rozlehl se hledištěm příkrý dětský hlas: „Vždyť jich je osm a ne třináct“. Ehm, herci stanuli přistiženi – skutečně v daný moment již více manekýnů v rukou neudrželi. „Ještě šli do jeskyně“, připomněl vzápětí taktně chlapec přede mnou dějovou poslušnost. „Já se nudím,“ přiznal upřímně jeho kolega (ještě předtím, než se napjatě předklonil ve scéně se skřety). „Ten je hezkej,“ vyhodnotila dívenka ve třetí řadě velkou bílou loutku draka Šmaka. „Tohle jsou zvuky z filmu,“ poučoval chlapec v první řadě maminku o kontextu akustické inscenační složky. Co z toho plyne? Kontrola dramaturgické logiky, vztahu vůči předloze, rytmu a dynamiky, volby estetických prostředků a dokonce plagiátu – kdo jsme my, nějací redaktori a kritici... milí umělci, děti vám to nedají zadax! 71. Loutkářská Chrudim budiž zahájena!

Eliška Raiterová

Dětská rubrika se vrací

Poté, co jste loni upálili redakci, a Michal Zahálka kvůli tomu dvě noci nespál, chceme průběžně vědět, jak to všechno vidíte, a jaký je Váš pohled na věc.

Když drak sežere prince, je to šťastný konec?

Jaký je rozdíl mezi hrdinou a padouchem?

Kde číhá nejstrašnější nebezpečí?

Jak rozeznáš záhadu od tajemství?

Co je hrůza hrůz?

Zde předkládáme seznam témat, které s Vámi chceme postupně probádat. Každý den vyhlásíme indicie, které vás dovedou k tajemné schránce (můžete jí třeba říkat keška, jestli chcete), která vám prozradí víc. Michal Drtina slibuje, že má i odměny.

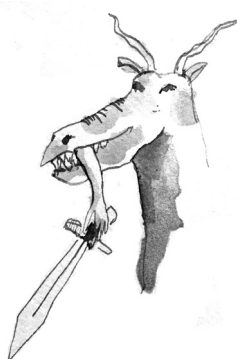
NEJVĚTŠÍ HRDINA

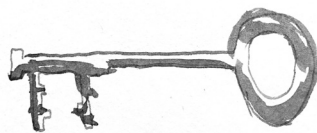
NEJVĚTŠÍ HRŮZA

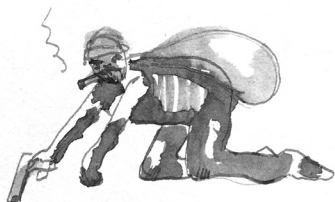
NEJVĚTŠÍ NEBEZPEČENSTVÍ

NEJLEPŠÍ KONEC

NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ

NEJVĚTŠÍ PADOUCH

NEJVĚTŠÍ ZÁHADA

Těšíme se na Vaše postřehy.

Kateřina, Barbora a Anna Marie Molčíkovy

**1. tajemná schránka
se otevírá**

1. července

a její indicie zní:

**„domeček, který
tu nikdy nestál“**

Když ti z hlavy trčí drát

Ve včerejším představení se to hemžilo. Trpaslíci, skřeti a zlobři útočili, kosti se lámaly, hlavy padaly, meč se zabodával a drakovi Šmakovi čouhala z tlamy ruka loutkovodiče. Někdy se ti ani nechtělo koukat a jindy jsi měl chuť si zacpat uši, jak všeho bylo moc a moc. I když se herci snažili, vlastně jsi ani nevěděl, jestli někomu fandíš, jestli ti na někom záleží. Někdy postavy putovali krajinou. Herci drželi své loutky v pase a ony se pak přesouvali z kopce na kopec s drátem v hlavě. Z toho plyne poučení, když máš loutku s vrchním vedením, voď ji shora :-)

Malý loutkový slovník:

Viš, jak se jmenuje loutka ovládaná shora tenkými provázky?

Odpovědi noste do redakce nebo pošlete na katerina.molcikova@gmail.com

Program

PÁTEK 1. 7. 2022

představení

9.00 | 13.00 (B) | 15.00 (A),
17.00 (C)

Kašpárek s Honzou – poslední dobrodružství?

MED / Loutkové divadlo V Boudě Plzeň / 45 min.
/ od 4 let

10.00

Princezna na hrášku

Šapitó za Divadlem Karla Pippicha / Dřevěné
divadlo Jana Hrubce / 35 min. / od 3 let

10.00 | 13.00 (C) | 15.00 (B) |
17.00 (A)

Jmenuji se Orel

Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Na bidýlku
ZUŠ P. Ebena, Žamberk / 30 min. / od 7 let

10.00 | 14.00 | 16.00

Karkulka aneb Jak se do lesa, tak se z lesa těžko

Klubovna Divadla Karla Pippicha / R405, Praha
/ 30 min. / od 8 let

11.00 | 13.00 (A) | 15.00 (C) |
17.00 (B)

Když vykoukne sluníčko + Ale to se nesmí

Spolkový dům / Tkanička a To vymyslíme zítra... /
ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou / 45 min. / od 4 let

14.00 | 16.00

Babička Červené Karkulky dnes slaví narozeniny!

Jeviště Divadla Karla Pippicha / Naivní divadlo,
Liberec / 45 min. / od 5 let

15.00

Eliščiny pohádky

Za Divadlem Karla Pippicha / Divadlo Já to jsem,
Drahotěšice / 35 min. / od 3 let

18.00

Kaleidoscope

Scéna Letní kino / Cirk La Putyka, Praha / 40 min.
/ od 5 let

22.30

Kahlhaas

Jeviště Divadla Karla Pippicha / Lachende Bestien,
Praha / 60 min. / od 15 let

19.00

Loutkářský průvod s Teatro OCULUS

180 min. / od 3 let

Průvod povede Teatro OCULUS (Cirkus trochu jinak) – pouliční vizuální divadlo – obří
nafukovací, která se vznášejí nad hlavami diváků. V Klášterních zahradách pak
vystoupí akrobaté (Cirkus trochu jinak).

v Klášterních zahradách

Aladinova kouzelná lampa Dřevěného divadla Jana Hrubce, David a Goliáš divadla
Toymachine, Praha a představení lidového loutkáře Jiřího Polehni.

výtvarné a tvůrčí dílny

začátek v 10.00 a 11.00

zaHRAda

Slavoj Divadla Karla Pippicha / rukodělné a divadelní dílny
DDM Praha 8 – Spirála

Pojďte s námi navštívit tajuplná zákoutí zahrad, ve kterých se dají potkat rozličné bytosti ze známých
i neznámých příběhů a pohádek. Vyrábění, tvoření a hraní inspirované tajemstvím zahrady.
Dílna trvá vždy 60 minut a má každý den jinou náplň.

14.30 – 16.30

Loutkové městečko

Slavoj Divadla Karla Pippicha / Bára Čechová a Dora Bouzková

Přijďte si s námi během pěti festivalových dnů postavit a zabydlet místo svých loutkových snů. Na malé
stavební parcele společně vybudujeme Loutkové městečko. Podle našich nápadů budou postupně
přibývat domky, ulice, kostely, parky, muzea, náměstíčka, divadla, malí obyvatelé, dopravní prostředky,
živočichové, nadpřirozené bytosti, zkrátka vše, co si vymyslíme a vyrobíme. Architekti a stavitelé všech
generací, spojme se! Výtvarná dílna pro rodiny s dětmi od 4 let.

10.00 – 17.00

Dřevěná dílna Báry Hubené

Za Divadlem Karla Pippicha

Vyrobte si sami ze dřeva loutku – marionetu, zahrajte si divadlo a staňte se součástí loutkového festivalu.
Lektorka: Bára Hubená – loutkářka, hračkářka, scénická a kostýmní výtvarnice.